

[Finansministeren]

Hr. Svend Heiselberg mente, at jeg var klynkende. Det ved jeg ikke hvor han har fra, men det, der var mere interessant, var jo det dér med initiativforpligtelsen, som regeringen havde svigtet. Jeg vil i al stilfærdighed spørge hr. Svend Heiselberg: Hvor var initiativet henne hos de borgerlige regeringer fra 1988 til 1992? I 1988 fremlagde man en finanslov med et budgetteret underskud på 2 mia. kr.; det blev 13 mia. kr. I 1989 fremlagde man en finanslov med et budgetteret overskud på 8 mia. kr.; det blev et underskud på 18 mia. kr. I 1990 fremlagde man en finanslov med et underskud på 2 mia. kr.; det blev 23 mia. kr. I 1991 fremlagde man en finanslov med et budgetteret underskud på 16 mia. kr.; det blev 39 mia. kr. Og i 1992 fremlagde man en finanslov med et budgetteret underskud på 30 mia. kr.; det blev 38 mia. kr. Hvor var initiativet henne hos de daværende regeringer til at rette op?

Jeg forstår da sådan set godt, at initiativet ikke kom, for hver gang var det jo udtryk for, at opsvinget alligevel ikke var lige om hjørnet. Hver gang var det udtryk for, at beskæftigelsen blev ringere, end man havde forudset, og det er jo svært at rette op på. Derfor er der også noget kunstigt i diskussionen – nu skal jeg nok prøve afslutningsvis at gøre det kort – om det dér med udgiftsstyringen. For dér, hvor man har været nødt til at gå ind med aktiveringsforlig og andre aftaler og faktisk øge udgifterne ud over de oprindelige måltal, som den daværende regering fastsatte, er lige præcis på de områder, som vi har nu har taget ud af måltallet, nemlig den indsats, at har vist sig uomgængelig i forhold til arbejdsløsheden.

Der er masser af ting, der har været uden for måltalsstyringen i forvejen – lovbestemte udgifter, EF-budgetter, arbejdsløshedsdagpenge – men det er lige præcis den i den store sammenhæng forholdsvis lille klump, som vi så yderligere har flyttet over, hvor man år for år i disse år har været nødt til ved brede politiske forlig alligevel efterfølgende at gå ind politisk og hæve udgifterne.

Jeg skal også minde om i forbindelse med det dér med styr på de offentlige udgifter, at statens udgifter steg mere fra 1992 til 1993, end de vil komme til at stige fra 1993 til 1994. Det er jo interessant i forhold til alle de bekymringer, som fru Anne Birgitte Lundholt og andre har givet udtryk for.

Hr. Kim Behnke havde to modsatrettede bekymringer. Den ene var, at vi ikke havde nogen fremtid med økonomisk vækst, og den anden var, at vækst ville ødelægge betalingsbalanceoverskuddet. Man kan jo ikke have dem begge to samtidig; men i øvrigt er den sidste nok forkert i den forstand, at det selvfølgelig er klart, at større aktivitet overgangsvis kan mindske det overskud, vi har. Men det, der er sket med dansk økonomi i de senere år, er jo en grundlæggende forbedring af balanceforholdene, ikke mindst fordi olie- og gasindtægterne er kommet ind som et varigt plus på betalingsbalancen.

Jeg har ikke sagt, at alle får en gevinst ved skattereformen. Jeg har sagt, at de allerfleste får det i større og større omfang, selv med fradrag af arbejdsmarkedsbidrag og grønne afgifter. Det skyldes det bidrag, som er svagt i starten, men som bliver fuldt virksomt med 12 mia. kr. i 1998, og som kommer fra hidtil skattefrie områder, særlige fradragslommer, spekulationsarrangementer og ineffektiv ligning i dag. Det er et bidrag, som kun et beskedent mindretal af den danske befolkning med rette kommer til at yde, og det får alle vi andre gavn af. Så enkel er skattereformens mekanik.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Når det angår beskidte tricks, kunne man jo ønske, at Frank Dahlgaard havde skrevet sin artikel, mens finansministeren var i opposition, og at finansministeren også havde læst den og havde rettet sig efter den; det ville have været godt. Og Frank Dahlgaard kunne jo også selv have taget den til efterretning, da han tegnede de skræmmende billeder forud for folkeafstemningen den 18. maj.

Så spørger finansministeren, hvor regeringen var henne, og henviser til det store statsunderskud, vi havde fra 1988 og fremefter. Ja, vi var faktisk i den situation, at oppositionen i reglen forsøgte at tage initiativet, når det drejede sig om underskud på statsbudgettet, netop fordi den ikke havde nogen som helst forståelse for, at her skulle man forsøge at holde budgettet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning